

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Nem értjük meg egymást.

(A pekingi nyelviskolában tartott áhítat).

I. Móz. 11, 1—9.

1. „Hogy meg ne értsék egymás beszédét!” Mi idegen nép között élők, de sokszor tapasztaltuk, hogy mit jelent egy nép nyelvének nem ismerése. De én most nemcsak erre gondolok. Sokszor ismerősök előttünk a szavak, nagyon jól tudjuk, hogy ez vagy az a szó mit jelent, mégis értetlenül állunk meg embertársunk előtt. Nem értjük az ő beszédét, az ő gondolkozási módját, képzeteit és kifejezéseit. Néhány példát említek.

Ennek az intézménynek nem egy tanítója egyszerűen nem tudja megérteni, hogy igazában miért is vagyunk mi itten. A tanító egynekelyike itt működik már húsz esztendeje; én is már a negyedik nyelvkurzust végzem itten, mégis azt kell mondanom, hogy bár rendelkezésünkre állanak a szükséges szavak, mégsem értjük meg egymást igazán. Kevés kínai érti meg és értette meg, hogy miért hagyunk otthon sok mindent és miért vagyunk mi itten.

Sokan közületek sem tudják megérteni, hogy totális államokban hogy lehet valaki keresztyén, hogyan tudja gyakorolni keresztyénségét. S mi nem tudjuk megérteni, hogy demokratikus államokban miért küldik koncentrációs táborba a misszionáriusokat. Nemde megnemértés uralkodik közöttünk!

2. Isten büntetése ez a népeken. A népközösségeken, amelyek mind-

egyike építi a maga híres városát. Nekünk vannak összkomfortos házaink. Téli hideg idején központi fűtés teszi kellemessé a bentartózkodást, de ugyanakkor a benne lakók szíve hidegebb mint a hideg, vas fűtőtest. Vannak rövid-, közép- és hosszúhullámú rádióvevőkészülékeink és kényelmesen üldögélve hallgathatjuk a világmindenség kellemes avagy kellemetlen híreit. De ugyanakkor képtelenné vált e világmuzsikájához, hirszolgálatához szokott fülünk a mennyüzenetének felvételére. Estéknként csillogó villanylámpák ragyogják be az amúgy sötét zugokat, de a Krisztus-világosság hiányában koromsötétség honol sok ember lelkében.

Azután mindegyik nép építi a maga égigérő tornyát, amit ma kissé különböző néven bevehetetlen erődítménynek, bombamentes óvóhelynek, légben bűgő, berregő bombavetőnek, uszó csatahajószörnynek neveznek. A békemegőrzés álarca alatt így akar mindegyik nemzet nevet szerezni magának, hírnevet.

De ebben van éppen az isteni ítélet. Hírneves, hatalmas, elszéledni nem akaró nép nem tudja megérteni a másikat. Hiábavaló minden békeértekezletkísérlet, hiába a tolmácsok erőlködése és ügyessége, nem érthetik meg egymást, mert gondolkozásukban már nincs helye Istennek, csupán az önző ének,

Napjainkban megint szemünk előtt áll, hogy az Isten szétszór. Kikergeti az embereket az összkomfort elzárkózottságából. Mert az Úr leszálla, hogy lássa a várost és a tornyot, amelyet építenek vala az emberek fiai.

3. Tudunk azonban arról is, hogy nemcsak a szent, ítélő Isten szállott alá, hanem a kegyelmes Isten is. Amikor a Krisztusban alászállott azért jött, hogy békesség, megértés és jóakarát legyen az emberek között. S az alászállott Szentlélek munkája is éppen abban nyilvánul meg, hogy „nyelvekre tanít“, összegyűjti a szerteszedett népet. E nélkül a kegyelem-leszállás nélkül nem tudjuk megérteni, hogy brit misszionáriusok tenni

tudjanak valamit a németek érdekében, szabadonbocsátás és anyagi-segítés tekintetében; hogy a pogányok valóban megértik, mi készített bennünket ennek a nyelvnek megtanulására és erre a szent küldetésre.

Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. Bábel-torony építés előtt így volt. S egykor hiszem, megint így lesz, amikor tökéletesen megérti az egyik nép a másikat. Ez akkor lesz meg, amikor Krisztus újra eljön. Tudjuk, hogy az Ő eljövele előtt teljes megértésben nem lesz részünk, de addig tanulgatjuk a keresztyének szent leckéjét.

Igyekezzünk megérteni egymás beszédét! *Kunos Jenő.*

Evangelizáló munkám.

Írta: Devanesan S. — India.

Néhány hónapja annak, hogy a svéd missziói tanácstól azt az értesítést kaptam, hogy Waxblom misszionárius mellé evangélistának szemelték ki Mudukulaturba. Az értesítés meglepett, mert egészen váratlanul jött. Pár héttel előbb kaptam meg a cambridgei egyetemről tanári okleveletem s érhető, hogy azt véltem, hogy a tanári pályán kapok alkalmazást. Azonban hamarosan rájöttem, hogy az én Uramtól és Mesteremtől jövő intelem volt ez és hogy ő engem minden más dolog előtt arra hívott el, hogy népemnek az evangélistát hirdessem.

További meglepetés volt számomra az, hogy az „evangélista“ elnevezés sokkal többet foglal magában, mint hittem. Nem csupán azt jelentette, hogy nemkeresztyéneknek énekes prédikációkban, konferenciákon stb. beszéljek. Először éreztem át, hogy lelkipásztori munkakört foglalkozok el, habár nem vagyok felavatott lelkész. Elődeim kivétel nélkül felavatott lelkészek voltak. Sok lelkipásztori munka hárult rám, kivéve a hivatali cselekményeket, amelyeket a paramakudi lelkész, vagy pedig Woxblom misszionárius végeztek el, amikor itt látogatást tettek.

Tizenkét gyülekezetünk van, ezeknek tagjai kivétel nélkül a kaszt nélküliekből állnak, akik között 6 vagy 8 éve tömegmozgalom indult meg. A tömegmozgalmi keresztyének között szerzett rövid tapasztalataim, egyszersmind Dél-India más területein szerzett tapasztalataim alapján is meg voltam győződve, hogy itt állandó keresztyén nevelésre sürgős szükség van. Ebben a kerületben az összes lélekszám 872. Szerencsétlenségemre azonban ezen a munkamezőn csak 19 munkás van, köztük 16 tanító, ezek közt egy hindu. Azután még van rajtam kívül kettő, akiket „kovilpillais“-nak nevezhetnénk. Munkájuk abból áll, hogy minden vasárnap rendszeresen meglátogatnak megállapított gyülekezeteket, bibliáórákat tartanak, a keresztesítésre jelentkezőket oktatják stb. Ez természetesen korántsem elegendő. Mindenfelé annyi munka vár, hogy az ember azt sem tudja, hol kezdje el. Sajnos az egész kerületben nincs bibliásasszony. A tanítónékon kívül, akik többnyire szintén tanítónők, más női munkás nincs.

Maga a természet és a környezet nem éppen alkalmasak arra, hogy a missziói munkást bátorítsák. Ez a vi-

dék Délindia legterméketlenebb tájaihoz tartozik. Nincs egyetlen folyó sem, amelynek medrében egész esztendőn át lenne víz, pedig ez a rendes öntözéshez feltétlenül szükséges lenne. A mezőgazdaság számára csak az eső vagy a ciszternavíz jöhet tekintetbe. Az esőzés utáni három-négy hónapban a tájkép igen szép: virágzó rizs- és más földek, remek palmirapálmák, amelyek a láthatárt szegélyezik. Az év többi szakában azonban az egész tartományban alig lehet egy fűszálat találni. Egészen kiégett. A nap irtalmatlan hőséget sugároz és csak apró felhőket látni, amelyek imitt-amott sietve vonulnak el a kék égbolton. Embernek és állatnak kiáltó nyomorúsága mered lépten-nyomon az ember elé. Síralmas az éhínség idejében elnézni, amint a lesóványodott tehének gyámoltalanul kószálnak valami kevés fű, vagy tarlószalma után.

Összesen nyolc népiskola áll a tamul egyház vagy a misszió vezetése alatt. Néhány gyermekünk a paramakudi, kamuti, arasaradi s más tápintezeteket látogatja. Az én munkám igen sokoldalú. Mint már mondtam, főleg lelkipásztori munkát végzek: gyülekezetlátogatások, istentiszteletek s más eféle. Továbbá prédikálok a szabad ég alatt, látogatom az iskolákat, tanácsokkal szolgálók a tanítóknak, vasárnapi iskolát vezetek, beszélek konferenciákon és más összejöveteleken. Bőséges alkalom nyílik személyes evangélizáló munkára a város (Mudukulatur) műveltjei s más keresztyén és nemkeresztyén lakosai közt, akikkel érintkezésbe kerülök. Emellett

még sok más munka is akad. Sokszor kell résztvennem a községi előljárósági üléseken, beszélnem kell a falu vezető embereivel, meg kell látogatnom a bírákat, ügyvédek, rendőrbiztosokat és más kormányzósági tisztviselőket. Ez szükségessé válik minden olyan esetben, amikor a falvakban nehézségek adják elő magukat például azért, mert a magasabb osztályok üldözik a keresztényeket, avagy egyházfegyelmi ügyekben és más eféle esetekben. Jóllehet az efajta munka sokszor igen kellemetlen, mégis úgy érzem, hogy sok alkalmat nyújt személyes evangélizáló tevékenységre, ami máskülönben talán lehetetlen volna.

Nyomasztóan nehezedik rám ezeknek a falusiaknak a nagy szegénysége. Ebben látom az itteni legtöbb nehézség okát. De ez az egész indiai nép problémája, amelyet nagyobb méretekben a tartományi és a középponti kormányoknak kellene megfogni. Természetesen az indiai egyháznak is nagy a felelőssége ezen a téren. Az egyháznak kísérletet kell tennie a szegénység problémájának megoldására, legalább is a saját tagjait illetően.

A Mester, akinek szolgálatában állunk, működését ezzel a szóval kezdte: „Az Úrnak lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem.” (Lukács 4, 18.) Ha a magunk elégtelenségét nézzük, elcsüggedünk, mert mi gyengék vagyunk; de ha Tőle kérünk erőt, akkor ő megtámogat és a lehetetlen is lehetségessé válik.

Babos Sándor levele.

Pei Tai Ho, 1940. aug. 24.

Kedves Testvéreink!

Ezen a nyáron alkalmunk volt még egyszer találkozni Kunos Jenőékkel, amikor Kunosné tiszteletes asszony átadta a Missziói Szövetség általa küldött ajándék könyveket.

El sem mondhatjuk, hogy mennyire jól esett ez a nem sejtett meglepetés, annál is inkább, hogy testvér egyház kézszorítását és imádkozó szívét éreztük benne. Erre a kézszorításra és erre az egymást hordozó imádságra szükségünk van, mert az otthoni egyház missziót hordozó imádsága nekünk is erőség. Nincs szomorúbb dolog, mint a

megbízatusunkkal kiküldeni valakit a missziói munkába és egyedül hagyni testvéri segítség nélkül.

Négy hétig voltunk itt Pei Tai Hóban, ebben az észak kínai tengeri üdülőhelyen Kunos Jenőékkel. A múlt pénteken elindultak vissza Pekingbe, remélvén, hogy még a héten Shangkaibe mehetnek, ahol japán engedélyt kaphatnak a Jang Sse Hiangon való utazásra. Hankowba szeretnének lenni mihamarább, ahonnan valami módon állomáshelyükre juthatnak. (?) Hogyan? Igazán csak a jó Isten tudja. De menni kell és az Isten meg fogja mutatni az utat is és a lehetőségeket is. Sokan kell, hogy hordozzák imádságukban az ő útjukat. Mi

még láthatjuk egymást, nem tudom. Lehet, hogy igen lehet, hogy soha. Hullan Hunantól kissé messze van.

Mi ma este indulunk hazafelé, Hulanba, ahonnan sietnem kell a szomszédos Ashihőben levő bibliaiskolába, hogy Jakab könyvét tanítsam két hetes kurzusban.

Sok írásra kívánczó dolgot nem írhatok. Nem lehet. Hála Istennek a hulláni missziói körzetben a munkám eddig még tűrhetően szabad, igyekeztvén jobban lenni a hatóság és rend embereivel. Iskoláink felett azonban a lélekharangot

saját kezüleg „kellett” meghúzni, ami súlyos és szomorú dolog, de nem jelentti azt, hogy összedugott kézzel nyavalyogjunk, hanem csak indítas arra, hogy új utakat és módokat keressünk az ifjúság evangélizálására. Két éven belül itt nem lesz keresztény iskola.

Kérem, hogy bennünket is hordozzának az Úr színe előtt.

Kedves reánk gondolásukat még egyszer köszönve, vagyok családommal együtt

Szeretettel

Babos Sándor.

„Akiknek nincsen reménységük.”

Teljességgel képtelenség leírni mindazt a színes hiábavalóságot, amit egy ilyen menet magába foglal. Akinek jó képzelőképessége van, az talán e sorokon keresztül is tud alkotni magának valamelyes képet. — Mivel az említett halottak katonaelemek voltak, magától értetődően papírból készített lovaskatonaság nyitotta meg a menetet. Ló és lovas egy-egy ember hátán mozgott előre. Utánuk ijesztő alakú férfi forgott tengelye körül. Kardjával folyton hadonászva készített utat az utána jövők számára és tessékelté félre az embereket, szellemek gyanánt. A feketeképi hadistenek ugyancsak megtermettek, s testesek voltak. Négy lábú állatszörnyek, aranyos-ezüstös virágfürtök, élővirág-utánzatok, két áramvonalas autó papírmassé sofförrel (állítólóg csak a papírautó maga 900 pengőbe került), szolgák mosdótállal, szappannal, törülközővel, több négyzetméteres felírástos táblák, mind-mind papírból készültek. De voltak ottan más díszek is, fából, selyemből, amelyek tarkaságukkal, gyönyörű himzésükkel, színárnyalatukkal tették változatossá a menetet. 4—5 rezes banda játszott felváltva, akiknek élénk piros, hotelportás szabású ruhája ugyancsak nem kínaias, amint hogy az általuk játszott gyászindulók is idegen szerzők művei rendszerint.

Nagyhangú, piros táltossapkás rendezők igazgatták a sok száz méter hosszú menetet hatalmas rézlapra mért útseikkel. Mások zászlókkal integettek s bizony az egyetértés nem mindig volt teljes a tekintetben, hogy melvik díszít mi kövessen. A papok rangsorához nem fért kétség. A koporsó közelében mennek a taoisták, azok előtt a buddhisták

s még azok előtt a láma papok. Némely csoportban 37-en is voltak, a másikban mintegy százan, akiknek legtöbbször számunkra idegen alakú zeneszerszámot tartogattak a kezében, vagy éppen játszott rajta. Ruházatuk alapján könnyen felismerhetők: a lámák narancssárgában, a buddhisták pirosban, fekete fejfedővel, míg a taoisták sokszínű ruházatukkal, lapos, nagy gombbal ékesített sapkájukkal ütnek el a többiektől.

A papok hosszú sora után következő tulajdonképeni temetési menetben ottláthatjuk az elhalálozott hadvezér hatalmas méretű fényképét. A kép és a koporsó között haladnak nagy lassan előre a tisztelők és a rokonok. Polgári ruhájuk felett mellükön fehér, mások kék virágot és keskeny, felírástos papírszeletkét viselnek. Azok, akiket a rokonság vérségi köteléke fűz a halotthoz, durvaszővésű fehér ruhába öltözködtek.

Vérségi rokonnak számít mindenki, aki ugyanattól a dédapától származik!

Igaz ugyan, hogy némelyik rokonnak csak a fején van némi fehér gyöcskekeres, de ugyanakkor mások tetőtől talpig gyászöltözetben vesznek részt. A legutóbbi temetési idején láttam először azt, hogy a közelebbi férfi rokonságot kettős fehérvaszron, velük együtt mozgó lepelt vette körül. Emellett lepelt-burkolat főhelyén ballagott a tábornok fia, aki az egész temetési szertartás legfontosabb személyisége volt, hiszen ő végezte térdre borulva az anja szellemének tiszteletét, amit a jövőben is neki kell tovább ápolni. Ő nyújtotta át az utcan történet papír-butort az égetésénél is a tüzet a cifra máglyát felgyújtó barátjának. Balkezeiben aranyozott botot láthatunk, amit férfi halott esetében pil-

lanatra sem szabad a jobb kezében tartania. — A tábornok felesége és egész nőrokonsága a katafalk mögött haladt, de ők nem gyalogoltak, hanem csukott hintókban követték, illetőleg zárták le a menetet. Mikor az ő kocsisoruk eldöcögött előttünk, akkor még a levegőben libegtek a szállingózó, tenyérnagyságú, kóralakú fehér papírpénzek, amit a leghíresebb pénz-hajító lendített hatalmas erővel és nagy tapasztalattal a magasba. Az ég felé, áldozatként!

Szegény kiniaknál ugyanez történik, habár kisebb arányban. Pompát fejtenek ki, költsenek, mindent megkísérelnek, hogy jóvátégyék, ami még jóvátétel lenne. A célszerűtlen költsékeztést — különösen ilyen szűkös viszonyok között, mint a mostani — tisztán józan megfontolás alapján maguk a kínaiak is elftélik, helytelennek tartják. Sokan biztosak abban, hogy maga az elköltözött sem engedte volna végigcsinálni mindezt. A koldusok, szembajosok tömege egy ilyen menetben a cifra nyomorúság gondolatát kelti.

Mindenekfelett pedig a reménytelenség megtestesülésének látszik az egész ceremónia. S mikor már mindent megtettek, még akkor is az a gondolatuk támadhat, hogy még ezt is, azt is meg kellett volna tennünk, hogy teljes biztonságra jussunk az elköltözött szellem nyugalmanak tekintetében, aki segíteni is tud bennünket, de akinek szüksége van arra, hogy mi szolgáljuk őt és sokféleképpen kielégítsük minden testi szükségletét!

Nekünk keresztyéneknek nincs szükségünk kiszabott szertartások kínos pontosságú betartására, kiengesztelő áldozati cikkekre, mint túlvilági szükségletekre. Akkor, amikor Krisztust színről színre látjuk, mindenünk meg lesz elégettet hamis pénz és papír bútorok, szükségleti cikke nélkül is.

Addig is az Igében van Krisztusunk és Általa van gazdag reménységünk! Szeretteinket és önmagunkat illetőleg egyaránt.

K. Ö.

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: „Nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben.“ I. Kor. 4, 20. — Októberi órákon elmélkedjünk a keresztyén ember éberségéről. — Elmélkedésünk alapuljon a következő igén: „Legyenek szövétnekeitek meggyújtva.“ Lukács 12, 35. — Sok szövétnek kiálszik a világon ezekben az időkben. Szövetnekek, amelyek olyan világos lánggal égtek, mint a világító tornyok s irányt mutattak élethajóknak a háborgó hullámokon, már alig pislognak s nehezen tudják áttörni a sötétséget. Új szövétnekek gyúlnak ki s másfelé terelik a figyelmet és az emberek útjait. A keresztyén ember szövétnekének nem szabad kialudni. A keresztyénség világító tornyából szünet nélkül sugározni kell a mennyországba mutató fénynek. Ki a sötétbe, a bűnös emberi szívek és a bűnös emberiség sötét éjszakáiába. A sötétség minket nem ijeszt, a zűrzavar nem riaszt, a káosz nem csüggeszt. A sötétségben Isten azt kiáltja a lelkeknek: legyen világosság! A zűrzavarban az Isten rendet teremt. A káosz új világ születését jelzi s nem

más mint a nagy vajudás, amelyből jön az élet, a bővülködő élet, az élet teljessége. A keresztyénségnek megvan ezekben az időkben is a mindenkori nagy feladata: hirdetni az evangéliumot minden teremtménynek. A keresztyénség ezt a munkát csak úgy tudja elvégezni, ha tagjai a világosság gyermekei, ha tagjai égő szövétneket tartanak magasra, hogyha hitüket cselekedetekben juttatják kifejezésre. Carey Vilmos akkor indult Indiába, amikor még csak két esztendő telt el a párisi forradalom káosza, vérözöne óta. A misszió barátainak és munkásainak tudniok kell, hogy minden ellenkező látszat dacára is az egyház missziói munkája a világ legnagyobb, legfontosabb és egyedül teremtő és alkotó erejű munkája. Tartós, igazságos és eleven békét a népeknek és egyeseknek csak a Békesség Fejedelme adhat. Első sorban a missziói munka tanúsítja, hogy a keresztyének kezében a szövétnek meg van gyújtva és világít. Ha ez a szövétnek kialudna a világon, ugyan mi maradna? Imádkozz és dolgozz a keresztyén misszióért!

A Misszióegyesület közgyűlése és konferenciája.

A Misszióegyesület 1940. évi október hó 29-én Budapesten, az Üllői-uti imateremben (VIII., Üllői-út 24., udvari épület II. emelet) évi rendes közgyűlést és konferenciát tart a következő sorrendben:

D. e. 10 órákor istentisztelet. A szent szolgálatot végzi Túróczy Zoltán, a tisztai egyházkerület püspöke.

D. e. 11 órákor közgyűlés.

D. u. 4 órákor konferencia:

1. Bevezető áhítat: Kiss György kiskőrösi lelkész.

2. Dr. báró Podmaniczky Pál egyetemi tanár: Luther és a külmiszió az újabb kutatások alapján. Előadás.

3. Németh Gyula szekszárdi lelkész: A háború és a külmiszió. Előadás.

4. Záró áhítat: dr. Molnár Gyula vil. elnök.

Megjegyzések: 1. A Protestáns Napokra való tekintettel az Államvasutak 50% kedvezmény vehető igénybe. — 2. Egy-két magánszállást tudunk biztosítani, erre jelentkezni a titkárnál kell: Danhauser László lelkész Budapest, VI., Bajza-u. 45. sz. — 3. Szállást a Fehé Danthonban (VIII., József-u. 4.) és a KIE-ben (VIII., Horánszky-u. 26.) lehet kapni, előzetes jelentkezés ajánlatos.

H I R E K.

Misszióegyesületi tanácsülés. A Misszióegyesület tanácsa 1940. október 28-án, délután 8 órákor, az Üllői-uti imaterem sekrestyéjében (Üllői-út 24. II. em.), ülést tart.

Szeptember 10-i külmisziói óra. Dr. Major László előadása az arabok közti misszióról szólt, amely most 50 éves. Arábia királya a mohamedán világ feje az izlám terjesztését tűzte ki élete céljául. Sokan félnek, hogy a jelenlegi háború tönkreteszi Európát s elősegíti az izlám uralomrajutását. Ilyen irányú iratok is jelennek meg. Fűti ezt a mozgalmat a nyugat iránti gyűlölet is. Az arábiai missziót 50 évvel ezelőtt Zwermer Sámuel kezdte. Utána holland, skandináv, német, angol és sváici misszionáriusok mentek Arábiába. De mindeddig nincs határozott eredménye ennek a misszióknak. Kevesebb ember tért meg ezen a missziói területen, mint ahány misszionárius dolgozott itt az 50 év alatt. Valóságban ugyan nagyobb a kereszténység eredménye, mint amekkorának látszik, mert pl. az orvosi misszió nagy munkát végzett itt. Ebben dolgozott a világháború előtt Pauer Irma magyar misszionáriusnő is. Ugyanis az arábiai misszióhoz számítják az Egyiptom-

ban és Szudánban folyó munkát is. Hiszük, hogy a kereszténység szellemét a háború előtt hanyatlott a mohamedánizmus, de most egymásután jöttek a rendeletek a kereszténység missziói munkák megszüntetésére. Egyiptomban a skót misszióknál legjobb még a helyzet. A legnagyobb veszély a mohamedánizmus politikai ébredése s ha ott is akad egy olyan nagy vezér, mint amilyen pl. Európában Hitler vagy Mussolini, még reménytelenebb lesz a missziók munkája. Az izlám kardja valamikor Buda váránál tört ketté. Magyarország védőbástya volt a kereszténységnek, de mint sokan mondják olyan bástya, amely nem engedte tovább nyugatra a pogányságot, de a kereszténységet sem keletre. Bárcsak most a megnagyobbodott Magyarország népe ébredne tudatára annak mivel tartozik a szomszédságában lakó mohamedán népeknek. Kínában is élnek mohamedánok, így Kunos Jenő ott is végezhet közöttük munkát. — Váradi Lajos csepeli lelkész bibliamagyarázata. (42. zsol-tár 1—6.) — Terei Endre búcsúja. — Az óra elején dr. Molnár Gyula a végén Terei Endre imádkozott.

Protestáns napok. Az Országos Bethlen Gábor Szövetség az idén ismét megrendezi október 29—31 között Budapesten a Protestáns Napokat. 50%-os vasuti kedvezmény október 26-tól november 5-ig érvényes. Közlekedési és légi utazási hivataloknál lehet megtudni.

Terei Endre, Egyesületünk utazótitkára, szeptember 15-ikétől kezdve visszament a tiszai egyházkerületbe, hogy ott segédlelkési munkát végezzen. A nyári időszakban mint utazótitkárunk a kínálkozó alkalmakat felhasználta Egyesületünk munkájának propagálására; résztvett különböző konferenciákon s mindenütt tagokat is gyűjtött. Előadást tartott Nagytarcsán a Vasárnapi Iskola vezetőképző tanfolyamán. Terei Endre április óta szolgált Egyesületünknek.

Üllői-uti imaóra október 14-én, hétfőn 7 órakor lesz. Előadást tartanak dr. Molnár Gyula elnök és Danhauser László titkár.

Erdélyért! Isten kegyelméből megérthettük azt a napot, amikor Erdély egyrésze hazatért. Istené legyen ezért a dicséret és a hála! — A kormányzó úr hitvese felhívással fordult a magyar társadalomhoz az erdélyi inségesek segélyezésére érdekében. A megindított akcióat olvasóink szerető támogatásába ajánljuk.

Pál apostolnak, a nagy misszionáriusnak bronz emléktáblát állítottak Athénben és Korinthusban. Az athéni emléktáblán az apostolnak az Aeropáguson mondott beszéde (Csel. 17, 22—31.), a korinthusi emléktáblán a szeretet nagy himnusza (I. Kor. 13.) olvasható.

Az Üllői-uti imaórák napja megváltozott. Október havától kezdve mindig a hónap második hétfőjén este fél hét órakor lesz az Üllői-uti imateremben.

Lipcsei Misszió. Az afrikai munkamezőről értesítés jött, hogy Mambaban nagy keresztelési ünnep volt, amely alkalommal 250 felnőttet vettek fel a keresztiséggel a gyülekezetbe.

Lutheránus Világkonvent. A Lutheránus Világkonvent amerikai bizottsága elhatározta, hogy szeptember 15-től november 15-ig az Egyesült Államokban 500.000 dolláros alapot gyűjt a háború következtében elarvult lutheránus missziók javára. Knubel dr., a bizottság elnöke rámutatott, hogy abban az esetben, ha Svédország sem tudná munkamezeit fenntartani, 750.000 dollárra lesz szükség. Ebben az esetben az Egyesült Államok lutheránusaira hárul a világ minden lutheránus missziójának anyagi

terhe. A terv az, hogy egyelőre egy évig támogatják a missziókat, de ha további szükség lenne, akkor évenként megismétlik a gyűjtést. A finn, dán, német és norvég egyházak 34 missziót tartottak fenn Afrikában, Kínában, Japánban, Újguineában, Indiában, Palesztinában és Madagaszkár szigetén. Az utóbbi hónapokban ezek a missziók majdnem teljes egészükben az amerikai segélyre voltak utalva. A Lutheránus Világkonvent a finnek és a külmisszió támogatására 250.000 dollárt tudott juttatni a februárban megindult segélyakcióból. Jelenleg egyedül az amerikai lutheránus egyház az, amelyet a háború közvetlenül nem érintett. Minden más lutheránus egyház benne van a háború következményeiben.

A világon 27,577 misszionárius van; ezek közül 11,500 európai ember. Az európai háború a misszió szempontjából azt is jelenti, hogy az európai misszionáriusok számában beálló csökkenést a nem-európai keresztényeknek kell pótolni. Hogyha a nem háborúskodó országok keresztényisége vonakodik a most reágharmló új terhet vállalni, akkor ez a missziói munka a mostani szerény méreteinek is egyhatodára zsugorodik össze.

Az adventisták különösen eleven missziói tevékenységet fejtenek ki. Az amerikai adventisták augusztusban tartották a kaliforniai Los Angelesben konventjüket. A résztvevők száma 15,000 volt; naponként háromszor zsúfolásig megtöltötték a 8000 személy befogadására alkalmas gyülekezetet. Három dolgot hangsúlyoznak: a tized-adás, a hetednap szombat és a Krisztus második eljövetele.

India. A Breklumi Misszió telugu munkamezejének gondozását az Indiai Lutheránus Egyházak és Missziók Szövetsége vette át; kilátásba helyezte a munkamező anyagi támogatását a Lutheránus Világkonvent amerikai osztálya is.

Indiai bálványimádás. 330 millió istent tisztelnek Indiában. Ezeket ember, madár, négylábú és csúszómászó állatok: elefántok, bikák, halak és kigyók, patkányok és majmok, pávák és keselyűk alakjában ábrázolják. A kőből faragott kész bálványalakot 15 napig vízbe teszik, hogy a benne lakozást vévő Siva isten haragra hajló vére lehüljön. További 15 napig csirázóképes rizsmagvakra fektetik, hogy az abban elrejtett termékenyítő életerőket fölvegye ma-

gába. Azután megszentelik, kenőolajjal megöntözik, virágokkal díszítik és a tömeg elé állítják, hogy tisztelje.

Japán. Április 1-én lépett életbe Japánban az új törvény, amely a vallásos szervezetek működését szabályozza. A törvény olyan időpontban jött létre, amikor a japán nemzet vezetői különös mértékben érzik a lelkek mobilizálásának szükségét. Jó eredményeket várnak tőle különösen a különböző babonák és alsórendű vallásosság kiküszöbölése terén. A törvény rendeltetése, hogy a törvényes vallásos szervezetek növekedését támogassa, másfelől szigorú ellenőrzés alá vegye a nemkívánatos vallási taní-

tásokat. A törvény értelmében elismert és igazi vallásos szervezetek a sintó, a buddhizmus és a kereszténység, ezeknek a vallásoknak minden felekezete, szentélyeik, templomaik és imaházai. Ezek a felekezetek a törvény szerint jogi személyek s mentesek a jövedelmi adó, a földadó és a községi pótdadó alól. Ingatlan és más tulajdont csak a hatóság engedélyével szerezhetnek. Hogyha a békét és a rendet zavarnák, a közoktatásügyi miniszter megvonhatja tőlük az engedélyt. A többi felekezetek nem jogi személyek és nem mentesek az adók alól; jelenleg 1200 ilyen felekezet van Japánban.

Kimutatás.

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1940. évi augusztus hó 23-tól szeptember hó 22-ig beérkezett összegekről:

Tagdíjak: 1940-re Budapestről: Szántó Róbert 3 (1), Foltin Brunó 3 (1), Menyhár István Keszthely r. 2, Fábián Imre Sárszentlőrinc 3 (1), Nyiregyházi: Túróczy Zoltán 3 (1), Joób Olivér 3 (1), Nyirő József Szentgotthárd 3 (1), Bácsi Sándor Pápa 3 (1), Kakas József Dabrony 3 (1), Molnár Gyula Bakony-szombathely 3 (1), Mikula Zoltán Gömörpanyit 1 (1), Lukács István Győr 3 (1), Láng János Kismányok (1), Oroszházról: Benkő Andrásné 1 (1), Czinkotszky Éva 1.50 (1), Mannheim Lászlóné 1 (1), Soós Lenke 1 (1), Iszlay Gáborné 1 (1), Petri Jánosné 1 (1), Balogh Pál Siklós 3 (1), özv. Rátfay Mátyásné Tiszaföldvár 1 (1), Pitvarosról: Wlachovszky András 2, Kosztolányi Sarolta 1 (1), Réczey Zoltán 1 (1), Kiss Lajosné Pestszentlőrinc 1 (1), Pataky Antalné Balatonszepezd 3, vitéz Kende György Nyáregyháza 3 (1), Szabó István Mórighida 1 (1), Fekete Ilona Tiszaföldvár 1 (1), Varga Ferenc Csorna 1 (1) pengő.

1941-re: Urbán Ernő Budapest 3 (1) P.

Adományok: Budapestről: Reiter Miklósné 2, özv. Leiter Gézáné 2, Győr-ből: Wenhardt Erzsébet 9, Balla Erzsébet 1, Pauló János Hatvan 0.50, Imaközösségi tag Orosháza 2, Holéczy Mária Szarvas 1 pengő.

Offertórium: Evangélikus lelkész konferencia Gyenesdiás 52, Budapest Üllői-u. külmisziói óra 5.09 pengő.

Budapest, 1940. szeptember hó 22-én.

Csekszámla: 16.188.

Perselygyűjtés: Keller Erzsébet Győr 2.50, Drenyovszky János Kispeszt 17.77, Pataky Antalné Balatonszepezd 4, Péteri Sarolta Léva 2.10 pengő.

Gyermekszövetség gyűjtése: Dobrovics Ilona Monor 3.18 pengő. **Bélyegért:** Szobathely Sokoroy Miklós útján 17 P 20 fill., Siklós 2.10, Szák 5 pengő.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Végh Emilia 2, Pataky Vilma 3, Szelényi Károly 4, Ostya Ferenc 100, özv. Vásárhelyi Dezsőné Tinnye 9, Győri lelkész kar 15.47, Orosházáról: Imaközösségi tag 3, Virág Márta (szeretev. jöv.) 9.35, Imaközösségi tag 3, Oravecz Jánosné Pestszentlőrinc 1, Pataky Antalné Balatonszepezd 2, Bethánia egyesület Nyiregyháza 26.10, „Atom“ Mezőnagymihály 5, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Bachmann Frigyes Kiskőrös 2, Kherndl Irén Kispeszt 10, Kovács Ilona Bácskállás 2 pengő.

Utazótitkár fizetésére: Orosházáról: Imaközösségi tag 2, Imaközösségi tag 2 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Mohr Győző Budapest 2, özv. Mayer Jánosné Soltvadkert 1 pengő.

Használt bélyegyet és staniolt adott: Margócsy József Budapest.

Újonnan belépett tagok: Balogh Pál Siklós, Kakas József Dabrony, Kósa Pál Rákoskeresztúr.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Rimár Jenő, pénztáros,

*XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 497-189.*